

KLÍMA, Ladislav :

Genor a Gena

Genor a Gena

L. Klíma

Před čtyřmi roky byl Genor strašným dobyvatelem, heroem, před nímž lidé kol něho i budoucí věky sklánějí se jako před bohem. V nekonečno řítí se jeho hořící vůle, každým vítězstvím více rozširovaná, k novým a větším vítězstvím tím stále vedoucí.. Mnohokrát řekl si rek, v extatickém opojení: "nic nemůže již po celou věčnost oloupit mne o ní, není tu myšlenky, která by ji zarazila, zamezila; vše, vše nač pomyslím, musí ji vsunout - a sotva zemru, uvede mne mezi bohy, rovného mezi rovné, Nejvyššího tedy.."

Jednou za hřmotu tisíce děl, vnikl mu bídný kousek olova do hrudi. - Náhle měl pocit, jakoby rukama nad hlavou samával a do strašné propasti padal, ocelové myšlenky stávaly se rychle tak bídně sladkými, tak nevlastními.. To vzbudilo hned Váli; rozšavila se strašně, jak to v takových okamžicích bývá - nezhasne-li v nich.. "Konec bídného aktu - teď statečně do věčnosti!" Ale cítil, jakoby vůle jeho byla od spoda tajemně těžce sraněna - jakoby proudykrve lily se z ní - jakoby oči tajemného, strašného dole házelo přes ní síť, chtělo se sebevědomě - a již smizela, jako když řína se bystřina s hukotem v podzemí. Ještě jednou se strašlivě zastavila, už jen slabě zablikala - a náhle vpadla v ní představa hrozná lidské karikatury, psu podobná, již v dětství viděl, skoro zapomenutá.. Snažil se ji zapudit, strašné podzemní moci chtěly se stále víc kol kolem - a v tom boji změnila se vůle jeho náhle v chechtot, potvora vyhoupla se jasná jako slunce, pronikla zcela jeho duši, změnila se v ní - a již zdálo se mu, že vidí své ohromné modré chodidlo.. A náhle zhaslo vše - - .

Když počalo pak po tajemné lhatě svítat opět vědomí - první, co vynořilo se v něm, byla ohromná, jednoduchá zadnice s Polyfemovým okem; "ty's to" byla myšlenka druhá - a již cítil, že je, že musí být onou potvorou - vědomí rostlo, životně, tělesný pocit se dostavil, - světlo - a opět spatřil své strašné nohy.. Ale nebral si to k srdci, duch jeho byl změněn, přiměřený jeho tělu; všechna upomínka smizela, jen prokleté, věčností nezničitelné, nepřervatelné já zůstalo. -

Ležel v blátivé škarpe na kraji ohromného červeného města. Oranžová obloha, vyšší, mohutnější než naše, slavně hřměla nad ním. Vše šklebilo se strnule a přece chvělo se jako ve snu.

Vešel do ulic. Přivítal jej chechtot - kamení, rány. "Do stoky s tebou, lotře, zavržený slozine!" vyle bezúhonné měšťanstvo.. Kdoś nadšvihl mříž pouliční stoky. Polouláčen vklouzl do ní Genor.. Tam sešel se s několika jinými potvorami. Byli to vesměs bývalí velcí muži, odsouzeny věčným zákonem kompenzace ke snížení za svou vznešenost. Morální obyvatelstvo vědělo dobře, kdo jsou - a v jednání svém k nim, nyní bezmocným, ukazovalo zřetelněji, než na této zemi, jaké všední člověk chová pocity k velkému. -

Dvě léta tam žil, živě se hovny beháči, nejen na naší zemi výživnějších

neš strava chudých. Jen v noci opatrně vylézal do ulic. -

A tu spatřil jednou sloděje, ukrývajícího interimně jakousi bedničku do hněje.. Vyhrabal ji, sotva ji unesl, v kloace shledal, že je plná zlatáků.. Plná kapsa činí člověka rekem.. Aby to oslavil, šel, přivázav si bednu na záda, ještě téže noci do bordelu, uhasiv několika penízky rozhorlení jeho majitelky. Tam seznámil se s Genou.

Byla Češkou, dvoj-násobnou Češkou, protože narodila se v Chodsku, ve známé vesnici Mrdákově. Jmenovala se Manda. Její nemajetní rodiče poslali ji na studie do chlěva. Když jí bylo 14 let, tloustla břichem; to sponzorovavše původcové její přivázali ji k maštali ke žlabu a jeden provazem, druhý poduvkami natírali ji sverně tak dlouho, až potratila všemi třemi otvory: nejdříve předním, pak zadním, konečně prostředním. Přes to tloustla za rok opět; tentokrát však, když chtěli osvědčenou metodu opakovat, bodla kudlou tátu do krku, mámu praštila lopatou do hlavy a utekla. Teprve za dva týdny dopadli ji v lesích četníci; bodla jednoho. Za dva roky podařilo se jí s kárnice prohnout. Čtyři léta sloužila v Uhersku cikánům, pašerákům, lupičům za kuchařku, kurvu a pomocnici. Konečně satoušila po vlasti. Byla přijata jistou podloudučnickou bandou - byla s ní jednou v lesích obklíčena a až zabila dva četníky, přišla zase za mříže. A tu s tragickým výkřikem: "Ten zasranej život by mně za to koštoval, aby sem se s ním hudlovala," vrazila lebkou vší silou do zdi; seď pukla, lebka sůstala celá, ale mozek byl otřesen a za dva dny Manda umřela.

Byla to žena hezká, ale drsně hezká, inteligentní a bezbožná, energická a nemravná, přímá a sprostá k neuvěření, Genor samiloval se hned do její tváře, prsou a chlupatého pahorku Venušina; viděl totiž jen chlupy, vše mu dopřála nikdy; ona pak zamilovala se do jeho bedny. Výsledek byl, že za prvního záběsku vyšli spolu šťastně z města. -

Ubírali se šlutými, tiše zářícími letními mivami kam je nohy nesly. Genor měl stále přivázanou svou truhlu na zádech. Nikdo nebude Geně zazlívát, že měla v úmyslu milence svého opustit, rozumí se, že s jeho truhlou. V úmyslu tom utvrzoval ji ještě více posměch obyvatelstva, kterým se brali: nevdělaní venkované nevěděli, že byl Genor dříve zločincem. K tomu přistoupilo, že následkem nadsaharského vedra šli Genor a Gena úplně nazí - stejně jako všichni ostatní mravopochestní lidé: nutnost vítězila zde jako ovšem všude nad mravností. Krásy Genorovy se tak uplatnily. "Vodí to s sebou medvědy?" tázali se vesničané; "Či je to velký sysel? nebo parchant jezevčíka a krysy? ale ne, je to její milenec! hleďte, jak špulí prdel! on jí zadnicí líbá, ohachacha!" A Genor, slyše to vzlykal a řiď vyakakovala mu jako čertík s flaštičky na prst daleko. "He, on tím střevem s ní mrdá!" Gena proti zvyku svému styděla se a červenala a přísahala, že se ostudného zmetka zbaví co nejdříve. - Ale on peníze své tak bedlivě střežil..

Čtvrtého odpoledne vešli do lesa, mouchami ospale bzučícího. Gena se rozhodla, že za každou cenu odloudí Genorovi truhličku, že pak pod sáminkou potřeby odejde do houští a smizí.. Ale les byl stále řídký. Konečně dostali se na rozcestí. Na pravo prokmitala rokle, na levo temněl les stále více. Upachtěný Genor stanul: "Kam teď půjdeme?" "Do prdele", odvětila Gena. Než tu promluvil červený papoušek, sedící na stromě právě na rozcestí: "Do prdele nejděte - slyšte moji moudrou radu: - Na levo-li půjdete, do Prdele přijdete, kde je facus Všeohsmradu. - Údolí na blízku sní - ospalé, lanynisantní - kouzelné, tak peresní - že výpary dýše slé - až z tajemné Prdele. - Omámí vás, omdlíte, - v Prdeli se vzbudíte!! -

"Geno", pravil Genor, "pojďme na pravo do polí, v lese se mně to nelíbí. Ten pták mluvil jako moudrý muž a nese všechny znaky blahovolnosti a mravnosti na čele. V levo čeká nás něco hrozného, cítím to jasně." "Kuš, prase, hovno cítíš!" odpověděla Gena. "Ten pták je srovna takový blázen, jako ty, byl propuchštěnej z blásince, dyž nebyl ještě docela vyléčenej. Dyby nebyl blázen, nebul by do svéj řeči nasral tolik latinskej slůviček jako hapatykář, náš český šproch hebejde se bez cizejch housdruků. Marš, pupku, huš tudy tam!" A kopla Genora do střeva. A šli na levo. -

Gena spěchala co nejvíce. "Pro boha, já už nemohu," hekal Genor. "Proč tak běžíš?" Chce se mně srát, mám sračku jako kráva, ale dyž tě není žádný křoví." "Jen se vyser, já se na tebe nebudu dívat." "Možný, že to huďlám, haš budu takový prase jako ty," odvětila uraženě a spěchala ještě víc. "Vždyť já už nemohu!" plakal Genor. "Je to moc těžké!" "Tak to sem vypiš, já to ponesu sama!" "He,ne, ty bys mně ji ukradla!" "Já se tě na ní vyseru! Tak si ji sešer a dělej si co chceš, když mně nevěříš. Hale tolik tě poudám, že haš nebudu s tebou, zavrou tě do menašeru do jedný klece se lvem, týgrem a medvědem, to huvidíš, hale nemusíš se toho bát, voni se tě leknou a seserou tě, než huby tě šižralí. Tak s pánem bohem!" Příšerná vyhlídka na lva a tygra zvířezila. "Geno, já ti to půjčím, počkej!" A Gena přivázala si ji na sáda a šla pomaleji.

Tu nížila se cesta, půda po obou stranách zvyšovala se stále víc, před nimi to avítalo - a již stáli na pokraji podivného údolíčka, tak snového, tak tiše zapadlého, jakoby lidská noha do něho nikdy nebyla vkročila, jakoby někde se objevovala a za chvíli zase zmizelo. Třesoucí se, matná zář, jakoby byla třičtvrtěční sátmění slunce, ležela na kamenitém jeho dně a spoře porostlých, mrtvých stráních..

"Tak vidíš, že ten pták nelhal," pravil Genor. "Vratne se rychle! A ne-cítíš, že to tu smrdí hovny?" "To já jsem se husrala!" řekla Gena, trochu polekaná. "Koukej, tam před náma jsou hošt. Já tam běžím a potom se vrátíme!" Běžela, Genor za ní. "Bože, smrdí to pořád víc," hekal Genor. "To já jsem se připosrala.. Ale je mně divně - divně.." Stanula.. "Mně taky! Všechno se točí, všechno se mění.. bože - přijdeme do prdele!" "Běžme naspátek!" Vzkřikla Gena

- ale místo běhu padla na zadnici a Genor též.. "Co pak jsem vožralá?" vypravila ze sebe. "Já vomdlím!" Všechno mžiká, bolestně někam utíká- já se rozplynu, Geno!" "Rossereš se", zamumlala a stratila vědomí.